

Met Umbrae Mortis bewijst Cappella Amsterdam dat het intrekken van de subsidie discutabel is.

Foto Anne Bonthuis

Het vocale ensemble levert een goed, uitgebalanceerd concert.

PERSIS BEKKERING

Umbrae Mortis ****

Klassiek

Umbrae Mortis, door Cappella Amsterdam o.l.v. Daniel Reuss. 10/9, Muziekgebouw, Amsterdam; herh. 18/9, Stadsgehoorzaal, Leiden.

Kamerkoor Cappella Amsterdam behoort tot de vocale top van Nederland en heeft ook internationaal een goede naam. Desondanks verloor het zijn jaarlijkse subsidie van het Fonds Podiumkunsten (FPK), Cappella's belangrijkste subsidiënt. Het koor blijft te veel binnen de gebaande paden, luidde een van de argumenten. De toekomst is momenteel onzeker, het bestuur gaat tegen de beslissing in beroep.

Voorafgaand aan Umbrae Mortis, een programma met religieuze herdenkingsmuziek, werd daarom verbeten geflyerd en gespeecht om

nieuwe donateurs te werven. Daarna volgde een goed, uitgebalanceerd concert, zonder een greintje pathos boven de hoofden. Dit is geen zwanenzang, straalden de zangers uit.

Dat leidde bij het openingsstuk, Sechs geistliche Lieder van Hugo Wolf, tot een kristalheldere en onaangedane uitvoering, die in al zijn simpelheid aangrijpend is. Na twee werken van Brahms, die tot Cappella's repertoire behoren, en een requiem van Pascal Dusapin, voerde het koor twee korte composities van de hedendaagse Franse componist Thierry Escaich uit, waarvan het Salve Regina zijn Nederlandse première beleefde. Hier was dynamisch meer te beleven: meanderende sopranen boven ritmisch dreunende bassen, desolate melodieën die verduisterd werden door troebele wolken van dissonanten. Het concert besloot met Ton de Leeuws Elégie pour les villes détruites, een klaagzang over verwoeste steden. Hier liet dirigent Daniel Reuss de zangers eindelijk wanhopig klagen en jammeren. Een gecontroleerde uitbarsting van pathos, nog altijd - zijn dit nu de 'gebaande paden' waar het FPK het over heeft?